

Sygn. akt II Ca 116/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lipca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Iwona Siuta
Sędziowie:	SSO Violetta Osińska SO Zbigniew Ciechanowicz (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sąd. Dorota J. Szlachta

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 1 lipca 2015 roku w S.

sprawy z powództwa P. K. (1)

przeciwko (...) Bankowi (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zwolnienie zajętego przedmiotu spod egzekucji

na skutek apelacji wniesionej przez powódkę od wyroku Sądu Rejonowego w Stargardzie Szczecińskim z dnia 23 kwietnia 2014 roku, sygn. akt I C 2593/13

I. oddala apelację;

II. zasądza od powódki P. K. (1) na rzecz pozwanego (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 1.200 (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Uzasadnienie wyroku z dnia 1 lipca 2015 r.

Wyrokiem z dnia 23 kwietnia 2014 roku Sąd Rejonowy w Stargardzie Szczecińskim (sygn. akt I C 2593/13): oddalił powództwo P. K. (1) przeciwko (...) Bankowi (...) Spółce Akcyjnej w W. o zwolnienia uposażenia osiąganego przez P. K. (2) z tytułu stosunku służbowego łączącego go z Zakładem Karnym w S. spod egzekucji prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Stargardzie Szczecińskim M. K. w sprawie zarejestrowanej pod sygn. akt KM 2447/13 (pkt I) oraz odstąpił od obciążania powódki kosztami procesu strony pozwanej (pkt II).

Sąd Rejonowy wydał rozstrzygnięcie w oparciu o następujący stan faktyczny:

P. K. (1) i P. K. (2) są małżeństwem od 2009 r., prowadzili i prowadzą wspólne gospodarstwo domowe i pozostają w ustroju rozdzielności małżeńskiej majątkowej wprowadzonym na podstawie umowy zawartej daty dokładnie nieustalonej, ale nie później niż w dniu 28 czerwca 2010 r.

P. K. (2) jest funkcjonariuszem Służby Więziennej w stopniu młodszego chorążego i pozostaje w stosunku służbowym z Zakładem Karnym w S. pracując na stanowisku młodszego inspektora z uposażeniem, wedle stanu na lipiec- wrzesień 2013 r. w wysokości - 4.015 złotych brutto.

Na podstawie umowy nr (...) z dnia 28 czerwca 2010 r. (...) Bank (...) Spółka Akcyjna w W. udzieliła solidarnie P. K. (2), J. I. i P. I. „kredytu hipotecznego mix” z przeznaczeniem na zakup nieruchomości niezabudowanej stanowiącej działkę nr (...) położoną w S., dla której Sąd Rejonowy w Stargardzie Szczecińskim V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...), którą obciążono hipoteką na poczet zabezpieczenia spłaty kredytu. Inicjatorem dokonania przez pozwanego i pozostałych kredytobiorców zakupu opisanej nieruchomości był jeden ze współkredytobiorców P. K. (2) i zarazem kolega tego ostatniego, który z kolei działał z inspiracji innych osób, w tym J. N., A. W. i K. W., którzy w początkowym okresie po zaciągnięciu kredytu przekazywali kredytobiorcom środki finansowe na jego spłatę, a w późniejszym czasie mieli znaleźć nabywcę tej nieruchomości. Dla potrzeb postępowania w sprawie o udzielenie kredytu rzeczoznawca majątkowy działający na zlecenie (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej w W. wycenił opisaną nieruchomość na 997.000 złotych.

Miesięczna rata spłaty kredytu wynosiła około 5.000 złotych.

Zaległości w spłacie kredytu datowane są od marca 2011 r.

Wedle stanu na listopad 2013 r. nieruchomość niezabudowana stanowiąca działkę nr (...) położoną w S., dla której Sąd Rejonowy w Stargardzie Szczecińskim prowadzi księgę wieczystą nr (...) przedstawia wartość rynkową 294.000 złotych.

Na dzień 26 lutego 2013 r. wymagalne solidarne zadłużenie P. K. (2), P. I. i J. I. wobec (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej w W. wynikające z umowy nr (...) z dnia 28 czerwca 2010 r. wynosiło: 1.009.650,53 złotych, w tym kapitał w wysokości 762.474,19 złotych, odsetki w wysokości 247.114,53 złotych za okres od października 2011 r. do lutego 2013 r. i koszty w wysokości 61,81 złotych.

Przed zaciągnięciem kredytu wynikającego z umowy nr (...) z dnia 28 czerwca 2010 r. P. K. (2) był już dłużnikiem (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej w W. z tytułu regularnie spłacanego do chwili obecnej kredytu zaciągniętego przez niego przed zawarciem związku małżeńskiego na zakup lokalu mieszkalnego.

Postanowieniem z dnia 16 lutego 2012 r. wydanym na wniosek P. K. (1) z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie o sygn. akt III RNsm 380/11 i zaopatrzonym w rygor natychmiastowej wykonalności Sąd Rejonowy w Stargardzie Szczecińskim nakazał Zakładowi Karnemu w S. wypłacanie w całości do rąk żony P. K. (1) uposażenia oraz nagród, zasiłków i wszystkich innych należności z tytułu stosunku służbowego łączącego P. K. (2) z Zakładem Karnym w S..

Wnioskiem z dnia 29 marca 2013 r. (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., przedkładając tytuł wykonawczy w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej w W. nr (...) z dnia 26 lutego 2013 r. zaopatrzone w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego w Stargardzie Szczecińskim z dnia 8 marca 2013 r. sygn. akt I Co 866/13, wystąpiła do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Stargardzie Szczecińskim M. K. o wszczęcie postępowania egzekucyjnego w stosunku do dłużników: P. K. (2), P. I. i J. I. domagając się prowadzenia egzekucji z ruchomości dłużników, rachunków bankowych dłużników, wynagrodzenia za pracę dłużników oraz z nieruchomości niezabudowanej stanowiącej działkę nr (...) położoną w S., dla której Sąd Rejonowy w Stargardzie Szczecińskim V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...).

Pismem z dnia 4 października 2013 r., doręczonym Zakładowi Karnemu w S. w dniu 10 października 2013 r., a pełnomocnikowi P. K. (2)- w dniu 14 października 2013 r., Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Stargardzie Szczecińskim M. K., działając na wniosek wierzyciela (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej w W., dokonał w sprawie egzekucyjnej KM 2447/13 zajęcia wynagrodzenia za pracę oraz wierzytelności z zasiłku chorobowego przysługującego P. K. (2) z tytułu stosunku służbowego od Zakładu Karnego w S..

Pismem z dnia 23 października 2013 r. P. K. (1) wezwała (...) Bank (...) Spółkę Akcyjną w W. do zwolnienia spod egzekucji wynagrodzenia za pracę P. K. (2) pobieranego z tytułu zatrudnienia w Zakładzie Karnym w S..

W tych okolicznościach faktycznych sąd uznał powództwo oparte o art. 841 § 1-3 k.p.c. za niezasadne. Zdaniem sądu powództwo nie spełniało bowiem warunków opisanych w hipotezie normy z art. 841 § 1 k.p.c.

Sąd wskazał, że żądanie zwolnienia spod egzekucji uposażenia przysługującego P. K. (2) powódka motywowała faktem wydania przez Sąd Rejonowy w Stargardzie Szczecińskim w trybie art. 28 k.r.o. postanowienia z dnia 16 lutego 2012 r. nakazującego Zakładowi Karnemu w S. wypłatę do rąk powódki przypadającego jej mężowi wynagrodzenia za pracę, co z kolei doprowadziło powódkę do konkluzji, że pracodawca P. K. (2) stał się dłużnikiem obowiązku wynikającego z postanowienia sądu, zaś powódka stała się jego wierzycielem i wniosku tego, sąd rozpoznający niniejszą sprawę, nie podzielił. Sąd uznał, że w następstwie wydania tego postanowienia powódka dysponuje tylko upoważnieniem do pobierania przypadającego P. K. (2) uposażenia za pracę, a nie tytułem wykonawczym czyniącym ją wierzycielem Zakładu Karnego w S. z tytułu stosunku służbowego łączącego go P. K. (2) w części dotyczącej obowiązku pracodawcy do wypłaty wynagrodzenia za pracę świadczoną przez P. K. (2). Zdaniem sądu, pomimo wydania postanowienia z dnia 16 lutego 2012 r., w tym stosunku przymiot wierzyciela zachował P. K. (2) z tym jedynie zastrzeżeniem, że powódka zyskała upoważnienie do odbioru przysługującego mu świadczenia. Sąd dostrzegł również, że z treści postanowienia z dnia 16 lutego 2012 r. nie wynika, jakoby P. K. (2) utracił status wierzyciela w zakresie odbioru wynagrodzenia za pracę świadczoną na rzecz Zakładu Karnego w S., co oznacza, że powódka nie spełnia kryteriów osoby trzeciej w rozumieniu przepisu art. 841 § 1 k.p.c., a tym samym nie jest legitymowana do wystąpienia z opisanym w nim powództwem, co każdorazowo skutkuje jego oddaleniem.

Niezależnie od powyższego zdaniem sądu oceny żądania pozwu należy dokonywać nie tylko przez pryzmat nakazu wynikającego z postanowienia Sądu Rejonowego w Stargardzie Szczecińskim z dnia 16 lutego 2012 r., ale także przez pryzmat okoliczności poprzedzających jego wydanie. W ocenie sądu nie można zatem pominąć, że wbrew twierdzeniom powódki, sąd opiekuńczy rozpoznający jej wniosek z dnia 13 grudnia 2011 r. przed wydaniem postanowienia z dnia 16 lutego 2012 r. nie badał sytuacji majątkowej małżonków K., w tym źródła i wysokości ich zadłużenia ani stopnia ich przyczyniania się lub nieprzyczyniania się do zaspokajania potrzeb rodziny, którą przez swój związek stworzyli. W tym kontekście szczególnie istotna jest dostrzeżona przez sąd i eksponowana przez pozwaną, ale i przyznana przez P. K. (2) okoliczność, że w chwili składania przez jego żonę wniosku z dnia 13 grudnia 2011 r. o nakazanie wypłacania wynagrodzenia za pracę w trybie przepisu art. 28 k.r.o., miał on już świadomość istniejących po jego stronie zaległości w spłacie kredytu zaciągniętego u pozwanej oraz świadomość swoich ograniczonych możliwości w zakresie ich spłaty. Uzasadnione wydaje się przeto wysnute przez pozwaną podejrzenie co do pozorności oświadczeń powódki zawartych we wniosku z dnia 13 listopada 2011 r. i oświadczeń złożonych przez powódkę i jej męża na rozprawie poprzedzającej wydanie postanowienia z dnia 16 lutego 2012 r., którego rzeczywistym celem było pozorne obciążenie składnika majątku dłużnika pozwanej w postaci wynagrodzenia za pracę, tak aby co najmniej utrudnić powadzenie z niego egzekucji, przy czym, gdyby pozwana taki zamiar wykazała, zachowanie P. K. (2) mogłoby narazić go na odpowiedzialność z art. 300 § 1. k.k. Wątpliwości co do wiarygodności i rzeczywistych intencji uczestników postępowania w sprawie III RNsm 380/11 budzi też fakt, że jeszcze przed 28 czerwca 2010 r. P. K. (1) i P. K. (2) pozostawali w umownym ustroju rozdzielności majątkowej małżeńskiej, a jednak prowadzili i nadal prowadzą wspólne gospodarstwo domowe.

Marginalnie sąd wskazał jeszcze na powszechny w doktrynie pogląd o niealimentacyjnym charakterze świadczeń z art. 27 k.r.o., których celem jest zapewnienie członkom rodziny, w tym małżonkom równej stopy życiowej. Jako argumenty przemawiające za słusznością tezy o niealimentacyjnym charakterze świadczeń z art. 27 k.r.o. podnosi się przy tym, że: po pierwsze, stosunek alimentacyjny jest stosunkiem obligacyjnym, podczas gdy w trakcie trwania małżeństwa żadne z małżonków nie jest wobec siebie wierzycielem ani dłużnikiem, po drugie, dostarczanie środków utrzymania stanowi jeden ze sposobów „współdziałania” małżonków w celu zaspokajania potrzeb rodziny i po trzecie, przepisy art. 27 k.r.o. nie mogą być zmienione w drodze umowy, gdy tymczasem dopuszczalne są umowy dotyczące obowiązku alimentacyjnego. W efekcie, stwierdzić należy, że skierowanie egzekucji sądowej do uposażenia P. K. (2) z

tytułu zatrudnienia w Zakładzie Karnym w S. lub do zasiłku chorobowego nie narusza także zakazu, o którym mowa w przepisie art. 833 § 6 k.p.c.

W efekcie sąd uznał powództwo za nieuzasadnione i dlatego orzekł jak w punkcie I orzeczenia.

O kosztach procesu sąd orzekł na podstawie przepisu art. 102 k.p.c. przyjmując, że, sytuacja rodzinna i majątkowa powódki uzasadnia odstąpienie od obciążania jej kosztami procesu poniesionymi przez stronę przeciwną.

Apelację od wyroku sądu złożyła powódka i zaskarżając go w zakresie punktu I wniosła o jego zmianę poprzez orzeczenie zwolnienia spod egzekucji komorniczej, prowadzonej pod sygn. KM 2447/13 przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Stargardzie Szczecińskim, uposażenia P. K. (2) uzyskiwanego z tytułu służbowego łączącego go z Zakładem Karnym w S..

Orzeczeniu zarzuciła naruszenie prawa procesowego, a to art. 841 § 1 k.p.c. poprzez jego błędną wykładnię prowadzącą do przyjęcia, iż powódka nie jest osobą trzecią wskazaną w ww. artykule, a w konsekwencji przyjęcie, iż nie ma ona legitymacji czynnej w przedmiotowym sporze.

Zdaniem apelującej błędnym jest wniosek sądu, jakoby powódka w ogóle nie miała w przedmiotowej sprawie legitymacji czynnej. Sąd uzasadnił swoje stanowisko odmawiające powódce przymiotu osoby trzeciej opisanej w przepisie będącym podstawą sporu okolicznością, iż z treści postanowienia z dnia 16 lutego 2012 r. nie wynika, jakoby P. K. (2) utracił status wierzyciela w zakresie odbioru wynagrodzenia za pracę świadczoną na rzecz Zakładu Karnego, co oznacza, że powódka nie spełnia kryteriów osoby trzeciej w rozumieniu art. 841 § 1 k.p.c., a tym samym nie jest legitymowana do wystąpienia z opisany w nim powództwem.

W tym kontekście wskazała, że nie jest wymieniona w bankowym tytule egzekucyjnym stanowiącym podstawę toczącej się z majątku P. K. (2) egzekucji, a nadto egzekucja ta nie jest toczona wobec niej. Nadto dodała, że pomiędzy powódką a jej mężem- dłużnikiem od co najmniej 28 czerwca 2010 r. nie funkcjonuje ustrój małżeńskiej wspólności majątkowej, co oznacza, iż uposażenie z tytułu stosunku służbowego P. K. (2) stanowi jego majątek odrębny. Zwróciła tu uwagę na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 1968 r. [II PZ 1/68, OSP 1968/11/241], którego teza stanowi, iż małżonek dłużnika, przeciwko któremu nadano klauzulę wykonalności z ograniczeniem odpowiedzialności do majątku objętego wspólnością małżeńską, w zakresie majątku, nie objętego tą wspólnością nie staje się dłużnikiem. W stosunku do wierzyciela oraz swego małżonka-dłużnika jest on w wyżej wskazanym zakresie „osobą trzecią” w rozumieniu art. 841 k.p.c. w wypadku skierowania egzekucji do przedmiotów stanowiących jego odrębny majątek.

W przekonaniu powódki nie dość, że powódka ma ona w przedmiotowym sporze legitymację czynną jako osoba trzecia, to nadto skierowana do jej męża- dłużnika egzekucja narusza jej prawa. Postanowieniem sądu rodzinnego z dnia 16 lutego 2012 r. bowiem orzeczono, iż jest ona uprawniona do otrzymywania uposażenia swojego męża w celu zaspokojenia potrzeb stworzonej z nim rodziny. Nie ulega wątpliwości, iż postanowienie to, będące nakazem dla pracodawcy P. K. (2) ma swój cel oraz funkcję do spełnienia. Wskazała również na powszechne w doktrynie stanowisko, iż jedną z podstaw powództwa ekscydencyjnego jest okoliczność, iż zajęty przedmiot nie należy do dłużnika (nie jest w jego posiadaniu), a osoba trzecia ma prawo żądać wydania tego przedmiotu.

Zdaniem powódki nie ulega wątpliwości, iż uposażenie P. K. (2) wypłacane jest mu w pieniądzu, będącym rzeczą w rozumieniu prawa. Dodatkowo, każdorazowo gdy następuje dzień, w którym pracodawca P. K. (2) wypłaca swoim pracownikom uposażenie, jego żona - powódka jest recypientem tegoż uposażenia i ma prawo do żądania jego wydania, natomiast P. K. (2) nie ma prawa żądania wydania tego uposażenia od żony. Oznacza to, iż w przedmiotowej sytuacji pozwana, mimo iż z formalnego punktu widzenia istnieją przesłanki do skierowania egzekucji do uposażenia P. K. (2), narusza to prawo osoby trzeciej - powódki.

W odpowiedzi na apelację powódki ozwany wnioś o jej oddalenie o obciążenie powódki kosztami postępowania odwoławczego, w tym kosztami zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jako niezasadna podlegała oddaleniu.

Chociaż powódka nie jest osobą, której dotyczy tytułu egzekucyjny złożony przez pozwaną w sprawie egzekucyjnej o sygn. akt Km 2447/13, ani też nie jest objęta klauzulą wykonalności dotyczącą tego tytułu, ani też zajęta wierzytelność z wynagrodzenia za pracę małżonka powódki nie stanowi jej majątku odrębnego bądź wspólnego z dłużnikiem, to jednak nie można sformułować tezy, iż nie jest ona osobą trzecią w rozumieniu art. 841 § 1 k.p.c. Dostrzec bowiem należy, iż powódka źródła swoich praw dopatruje się w treści postanowienia sądu rodzinnego z dnia 16 lutego 2012 r. wydanego w trybie art. 28 k.r.o. nakazującego Zakładowi Karnemu w S. wypłatę do jej rąk przypadającego jej mężowi wynagrodzenia za pracę. Niewątpliwie rację ma sąd orzekający, iż w następstwie wydania tegoż postanowienia powódka dysponuje jedynie upoważnieniem do pobierania przypadającego jej małżonkowi uposażenia za pracę. Upoważnienie to nie będąc tytułem wykonawczym nie czyni jej natomiast wierzycielem pracodawcy małżonka w zakresie obowiązku wypłaty wynagrodzenia za pracę. Przymiot wierzyciela w tym wypadku zachowuje w dalszym ciągu jej małżonek, przy czym na mocy postanowienia z dnia 16 lutego 2012 r. wynagrodzenie wypłacane jest do rąk powódki. Reguluje ono więc nijako techniczną stronę stosunku łączącego jej małżonka z pracodawcą. Za akceptację takiego poglądu przemawia usytuowanie art. 28 k.r.o. wśród przepisów działu II kodeksu dotyczących praw i obowiązków małżonków, a więc ich relacji wewnętrznych.

Małżonek zobowiązany do utrzymywania rodziny nie może obciążyć swoich wierzytelności, ani ich przenieść na osoby trzecie, lecz pozostając wierzycielem przestaje być recypientem, czyli osobą upoważnioną do odbioru, świadczeń stanowiących przedmiot tych wierzytelności (zob. Komentarz do art. 28 KRO red. Pietrzykowski 2015 wyd. 4 / J. Gajda – za SIP Legalis).

Dostrzec należy, iż postanowienie uwzględniające wniosek z art. 28 k.r.o. nie stanowi rozstrzygnięcia ani o zakresie obowiązków opieszalego małżonka przyczynienia się do zaspokojenia potrzeb rodziny, ani tym bardziej o istnieniu oraz wysokości należności, którą sąd nakazuje dłużnikowi małżonka opieszalego wpłacać do rąk małżonka - wnioskodawcy. Toteż na podstawie postanowienia z art. 28 k.r.o. nie można prowadzić egzekucji przeciwko osobie, do której skierowany jest nakaz (zob. System prawa rodzinnego i opiekuńczego, pod red. J. St. Piątkowskiego 1985 r., str. 266).

Powódka zatem odbierając świadczenie za pracę swojego męża jest jedynie osobą upoważnioną do jego odbioru – recypientem, wykonującym uprawnienia wierzycielskie. Jej uprawnienia mają zatem wtórny wobec uprawnień małżonka charakter. Nie są to jej samodzielne uprawnienia. Badając kwestię legitymacji czynnej w wytoczeniu powództwa z tego tytułu odpowiedź na pytanie dotyczące tej legitymacji, zasadniczo dotyczy pytania o istnienie tej legitymacji po stronie małżonka powódki.

W niniejszej sprawie nie było sporu co do tego, że dłużnikiem pozwanej jest jedynie małżonek powódki. Poza sporem było i to, iż osobie tej przysługiwała wierzytelność z tytułu wynagrodzenia za pracę w Zakładzie Karnym w S., która ze względu na treści art. 33 pkt 7 k.r.o. stanowiła jego majątek odrębny. Powódka w treści apelacji wprost podała, iż od 2010 r. nie łączy jej z mężem ustrój wspólności majątkowej. A zatem, co do zasady pobrane wynagrodzenie za pracę nie stanowi majątku wspólnego powódki i P. K. (2) w rozumieniu art. 31 § 2 pkt 1 k.r.o.

Podstawę prawną zgłoszonego roszczenia stanowił przepis art. 841 k.p.c. Zgodnie z treścią § 1 wskazanego powyżej przepisu osoba trzecia może w drodze powództwa żądać zwolnienia zajętego przedmiotu od egzekucji, jeżeli skierowanie do niego egzekucji narusza jej prawa. Powództwo o zwolnienie zajętego przedmiotu spod egzekucji stanowi środek merytorycznej obrony osoby trzeciej, której prawa zostały przez egzekucję naruszone. Powództwo ekscydencyjne, w przeciwieństwie do powództwa opozycyjnego, nie jest ukierunkowane na zwalczanie tytułu wykonawczego, ale zmierza do przeciwstawienia się prowadzeniu egzekucji z określonego przedmiotu. Legitymacja czynna służy wyłącznie osobie trzeciej, której prawa zostały naruszone w konkretnym postępowaniu egzekucyjnym, a taką, w rozumieniu analizowanego przepisu nie była powódka.

Argumentując jak powyżej, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację powódki.

Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu koszty postępowania apelacyjnego powódka, jako strona przegrywająca sprawę, obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi (art. 98 § 1 k.p.c.). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez pełnomocnika zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (art. 98 § 3 k.p.c.). Ze względu na treść art. 99 k.p.c. przytoczona regulacja odnosi się również do strony reprezentowanej przez radcę prawnego. Na uiszczone przez pozwaną koszty postępowania odwoławczego złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanej w wysokości 1.200 zł obliczone stosownie do § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz., 490). Koszty zasądzone zostały w punkcie II sentencji.

SSO Zbigniew Ciechanowicz SSO Iwona Siuta SSO Violetta Osińska